JANE DOE

KOLÉBKA VŠECH SVĚTŮ

JEREMY LACHLAN

JANE DOE

KOLÉBKA VŠECH SVĚTŮ

Copyright © 2018 Jeremy Lachlan

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Markéta Polochová, 2019
Cover © Bruno Iacopo, 2019
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2019

ISBN 978-80-7642-360-2 (pdf)

JANE DOE

KOLÉBKA VŠECH SVĚTŮ

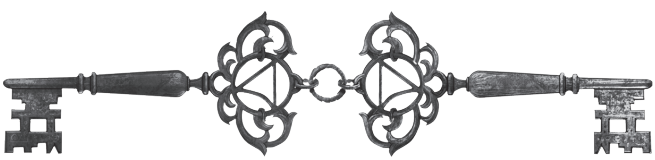

JEREMY LACHLAN

KING COOL

Mámě a tátovi

Račte vstoupit. Neohlížejte se. Není cesty zpět.
Jsou nekonečné ty posvátné síně –
místo mezi místy; místo smrtící.
Měj se na pozoru, poutníku! Jen vyvolení
smí mezi světy přecházet.

– *Arundhati Riggs a Nesmírné dveře*

TOHLE NENÍ ZAČÁTEK

SKRYTÝ SYMBOL

Paprsky světla z lucerny pronásledují stíny v temnotě. Na konečky prstů se jí chytají pavučinky a pavouci se rozprchávají do všech stran. Přejede dlaní přes kamennou stěnu tunelu a zhluboka se nadechne. Vdechuje vlhko, špínu, neznámo. Tohle jí chybělo. Lidé o ní mluví jako o staré vykopávce, ale jsou to pošetilci. Winifred Robinová patří mezi Velké dobrodruhy. Může být stará, ale její příběh není ani zdaleka u konce. Dnes večer se něco změnilo a ona má v úmyslu zjistit co a proč.

Když se ten otřes ozval, byla zrovna dole v katakombách a bádala. Země se zachvěla, svitky roztřásly, svíčky padaly ze stěn na zem a zhasínaly. Kdesi v dálce se ozýval dunivý, hlasitý zvuk a přibližoval se: ozvěna lámaného, drceného kamene. Ale neupoutalo ji ani tak to, co slyšela, jako spíš to, co ucítila jen o několik okamžiků později. Zlověstný dech. Závan vzduchu.

Teď vane směrem k ní. Pavučiny se v něm komíhají. Poletují. Je blízko.

Za další zatáčkou zeje široká průrva v zemi. Hluboká, temná prázdnota prohlubovaná po tisíce let, takže se od ní odvrací i světelné paprsky. Winifred ani nenapadne, že by se mohla otočit a vrátit zpátky. Tahle žena porážela celé armády, obalamutila smrt a vedla války s bohy. Na celém světě existují jenom dvě věci, ze kterých má strach. A výšky mezi ně nepatří.

Připne si lucernu k opasku a postupuje dál podél okraje. Kus kamene se odlomí a zřítí se do propasti. Pohltí ho tma. Neslyší, že by dopadl na dno. Odežene zvláštního pavouka, chlupatou věc velikou jako dlaň ruky, a dál se přidržuje zdi. Proudí kolem ní závany větru z propasti, přesto se bezpečně dostane na opačnou stranu. Uhladí si karmínový plášť a usměje se.

Dál postupuje opatrně. Ostrov Bluehaven je podkopaný dávno zavřenými doly a průchody, ale tahle chodba tu čekala v utajení po celá tisíciletí, bezpečně skrytá před světem. A teď, na druhé výročí Noci pohrom – dva roky od chvíle, kdy začaly otřesy –, se chodba znovu otevřela.

Winifred Robinová na náhody nevěří. Ví, že tajemství zůstávají skrytá z nějakého důvodu.

Na konci chodby je malá komnata vytesaná do skály. Když vstupuje dovnitř, lucerna ozáří okolní stěny paprsky zlatavého světla. Žena se zamračí. Nejsou tu ani průrvy, ani pavouci. Vlastně tu není vůbec nic. Místnost je prázdná.

Otáčí se na místě a rozhlíží se kolem sebe. Doufá, že objeví tajnou chodbu, cestu, kterou by se mohla vydat dál. Byl tady už někdo před ní? Mohl se dostat průrvou nahoru? Nebo přijít jiným tunelem?

Podlaha je holá a prázdná. Žádné otisky bot. Žádné smrticí pasti tiše čekající ve skále. Dojde až na konec a přejede dlaní po zadní stěně. A vtom to najde: malý, vybledlý

symbol, rezavě červený. Jako zaschlá krev. Starý hieroglyf. Trojúhelník s jednou stranou vmáčknutou dovnitř. Vypadá to jako plachta nebo vlna, kterou obíhá kruh.

Neuvěřitelné. Winifred ten symbol zná – dva roky strávila ve Velké knihovně a pokoušela se rozluštit jeho význam. A teď ho nachází tady. Měla jej celou dobu přímo pod nosem. Ale jak to? A proč?

Symbol k ní promlouvá, volá na ni. Šeptá cizím, zastaralým jazykem.

Dotkne se ho. Rozzáří se bílým, oslepujícím světlem. Místností zasípe poryv skučivého větru, podebere jí plášť, rozvíří prach. Winifred se snaží stáhnout ruku ze zdi, ale je jako přilepená a pevně drží na symbolu. Jako by přiložila dlaň na rozžhavené železo.

Bolest je k nesnesení. Ale necítí ji v ruce, to ne.

Duní jí v hlavě.

Winifred vidí věci. Míhají se jí před očima. V mysli se jí rozehrává příběh. Je to, jako by bleskurychle pročítala nějakou knížku. Ale není to obyčejný příběh. Je to skutečné – nebo spíš: bude.

Je to vize věcí, které teprve přijdou.

Vidí pronásledování. Klec. Obětinu. Dlouhou cestu, podvodníka a kumpána. Zahlédne hrůzy ze své vlastní minulosti, zrozené z písků vzdálených světů. Naplňují ji chladným strachem, který necítila už celé roky. Je tam skála a ruina. Smrt a zkáza. A když už má Winifred pocit, že víc nezvládne, vítr utichne, kámen před ní propletou tisíce prasklin a ona odletí od stěny. A pak ji pohltí temnota.

Neví jistě, jak dlouho byla v bezvědomí. Když znovu přijde k sobě, zjistí, že lucerna skoro dohořela a prach se usadil zpátky na zem. Má divný pocit. Jako by byla úplně bez energie, ale místo toho ji naplňovalo něco jiného.

Neradostný pocit. Vidina cíle. Ta vize byla dar, varování, směsice instrukcí přímo od Stvořitelů. Winifred ji viděla, ale co víc, porozuměla jí. Jsou věci, které musí udělat.

Strašlivé věci.

Božský dar má svoji cenu.

Postaví se. Natáhne k rozpukané stěně zjizvenou, kostnatou ruku. Už ví, co je za ní. Div všech divů. Třese se jí ruka. Nevzpomíná si, kdy naposledy plakala, ale teď se tomu nebrání a rozpláče se. Kvůli věcem, které udělala, ale i těm, které bude muset udělat. Štká i kvůli dlouhé cestě, kterou má před sebou. Když přestane, odkašle si a znovu si uhladí karmínový plášť.

To stačí. Musí odsud odejít – odejít a nikdy se nevrátit, protože ten div, který se za kamennou stěnou skrývá, je určený pro někoho jiného. Tohle koneckonců nemá být příběh Winifred Robinové.

Bude to příběh Jane Doeové. Dívky s jantarově žlutýma očima.

ČÁST PRVNÍ

O DVANÁCT LET POZDĚJI

Už zase mám potíže. Riziko povolání, když jste známí jako Prokletá, Nechtěná, Strůjkyně zlého osudu, Džin. Špatné počasí, zničená úroda, ztracená zvířata – pokaždé za to můžu já. Vůbec netuším, co jsem způsobila tentokrát. Jenom vím, že paní Tupanová provádí nad schody do sklepa další očistný rituál: plive na podlahu a máchá snítkou mateřídoušky. K tomu si pod vousy mumlá něco jako „neuvěřitelná nehoráznost“ a „katastrofální pohroma nevysvětlitelných rozměrů“.

Je vidět, že si zase listovala ve slovníku. A to nikdy neznačí nic dobrého.

Jindy bych se věnovala běžným činnostem – posedávala bych ve stínu, okusovala nehty, pobrukovala si nějakou písničku – a čekala, až bude klid. Ale dnes ne.

Dneska musím někde být. Dneska mám tajemství.

Vstoupím do pruhu světla, které sem proniká pootevřenými dveřmi. „Ehm. Paní Tupanová?“

„Pst!“ Žena je vytáhlá a hubená. Roztěkané oči vypadají za brýlemi desetkrát větší, než jsou. V podstatě je to stoosmdesáticentimetrová kudlanka nábožná na pokraji nervového zhroucení. Z kapsy zástěry vytáhne půlku citronu a vymačká ji na práh. „Potřebuju se soustředit.“

„Chápu. Akce ‚plivni a zatoč se‘. Promiňte.“

Paní Tupanová zahodí mateřídoušku a citron, plivne si na ruce – *flus*, *flus* –, roztočí se dokola a zakřičí: „Odejdi!“ Potom zamrzne v póze s rukama vztyčenýma vysoko nad hlavou s roztaženými prsty.

Nic se nestane, to je jasné, ale vypadá to působivě. To zas ne že ne.

„To bylo dobré,“ řeknu. „Problém je, že poměrně dost spěchám na záchod –“

„Chm. Do háje.“ Paní Tupanová se probere z transu, otře si ruce do zástěry a zakroutí hlavou. „Je to pryč. Atmosféra. Zničila jsi ji, vytrhlas mě ze soustředění. Budu muset začít znovu.“

„Možná by bylo lepší, kdybyste mi prostě řekla, co jsem provedla tentokrát –“

„Ty ne. Lépe řečeno – *nejen* ty. Ještě on.“ Zapíchne prst do vzduchu. Míří na mého otce. Leží v malém výklenku. Je vzhůru. Konečně vypadá klidně. Žijeme ve sklepě, víte. Krysy a tak. „Nemůžeme kvůli němu pořádně spát. Ječí jako ovce. Máme toho dost! Hleď ho uklidnit, jinak půjdete, odkud jste přišli.“

Zrudnu. „Nebyla to jeho vina. Ty otřesy ho rozrušily. Tím to bylo.“

„Otřesy, které jsi *způsobila ty*, ty malá divnooká –“

„*Beatrice!*“ ozve se shora. Její manžel, Bertram. Lasice spíš než člověk. V podstatě permanentně usazený u kuchyňského stolu. Z kuchyně skoro nevychází, protože a) je tam

jídlo a b) děsí ho – no, vlastně úplně všechno. Mikrobi, zvířata, pyly, knihy, běžný kontakt s ostatními lidmi, já. Přísahala bych, že zaječí, i když vidí ramínko na šaty. „*Musíš jí to vysvětlit!*“

O-ou. Jen to ne. Cokoli, jen ne Projev. Teď ne.

„Skvělý nápad, zlatíčko-sluníčko!“ Paní Tupanová na mě seshora shlíží. Najednou se tváří podezřele vážně a dotčeně. „Takže takhle se nám odvděčujete, co? Vzali jsme vás k sobě, a to jenom z dobroty srdce. Krmíme vás. Dali jsme vám práci. Krucinál, vždyť já jsem tě i koupala, když jsi byla malá. A jak se nám odvděčíte? Tím, že nás budíte celou noc. Tak já ti něco povím…“

Žena drmolí dál, ale dávno jsem se naučila pouštět její proslovy jedním uchem tam a druhým ven.

Jistě, v něčem má pravdu. Tupanovi nás s tátou opravdu vzali k sobě, ale jenom proto, že neměli na vybranou. Vytáhli si sirku bez hlavičky. Když jsme se v Bluehavenu objevili, nikdo o nás nestál. Městská rada proto naházela jména všech párů na ostrově do sudu a vylosovala šťastného vítěze. O půl hodiny později nás pohodili na práh Tupanovic domu spolu s krávou a dvěma slepicemi jako náhradou za způsobené obtíže. A jestli těmhle lidem v srdci něco schází, je to právě dobrota. Nemají přátele a předstírají, že Violet – jejich *jediná dcera* – neexistuje. Co pamatuju, zacházeli se mnou jako se služkou. Čistím hospodářské stavení, peru, sbírám vejce, dojím krávu, zametám prach, myju podlahy a k tomu všemu se celou dobu starám o tátu.

Jane Doeová, práce všeho druhu.

„Tak posloucháš mě, holka? Říkala jsem, že to *proto* si zasloužíš zemřít osamělou a úděsnou smrtí.“

„Ach, ano.“ Teď jsem na řadě já. „Omlouvám se, paní Tupanová. Máte naprostou pravdu. Vzešla jsem ze špatného

semene. Jsem prohnilá do morku kostí. Slibuju, že se v budoucnu budu víc snažit. Paní."

Rozpoznávání sarkasmu nikdy nebyla silná stránka téhle ženštiny. Bohudík.

„Dobře. Za několik hodin odcházíme na slavnost. Víš, co máš dělat."

Přikývnu. „Zůstat tady. Koukat do zdi. Modlit se za odpuštění. Stejně jako vždycky."

„Přesně tak. Svátek truchlení je důležitý den pro nás pro všechny." Ukáže na mě prstem. „Neopovaž se ho nějak narušovat! S trochou štěstí nám letos Stvořitelé dopřejí přízeň a milosrdenství," dodá, čímž má na mysli, že do mě s trochou štěstí uhodí blesk, napadne mě smečka zuřivých psisek nebo mě k smrti ubodá roj včel.

„Musíme doufat," dodám. Zahrávám si.

Paní Tupanová se na mě zamračí. Pak kývne směrem k tátovi. „Ať – zůstane – zticha!" A po těch slovech se otočí a práskne za sebou dveřmi.

„No konečně," zadrmolím. Vyhnu se ošuntělé matraci, skloním se ve výklenku a přimáčknu se k tátově posteli. Kvůli otřesům půdy skoro celou noc nezamhouřil oka. Házel sebou, křičel, propotil prostěradlo i peřinu. Stejně jako zemětřesení se v poslední době zhoršil i jeho stav. Jeho záchvaty jsou čím dál intenzivnější, téměř agresivní. Teď má hnědé oči znovu skelné a pohled upřený někam do dáli. Většina lidí by viděla jenom skořápku, lidskou trosku, ale já ne. Znám jeho drobné zvrásnění na čele. Třes jeho rukou. Vím, že někde tam uvnitř je a má hrozný strach.

Chce, abych zůstala.

„Už jsem si myslela, že nikdy neodejde," poznamenám a přinutím se k úsměvu. „Jsi v pořádku?"

Neodpoví, jistěže ne. Nikdy jsem jej neslyšela mluvit. Ani jednou jedinkrát.

Starost o tátu je jediná povinnost, která mi nevadí. Mám ji ráda. Je to dřina. Smutná, přesmutná práce. Nemám tušení, v jaké noční můře to uvízl, a dávno jsem se to přestala snažit uhodnout. Jistě, když mu pomůžu, dokáže se zvednout, dokonce ujít pár kroků. Posouvá se pomalu a šouravě. Dokáže pít a kousat a polykat, zvládne použít toaletu v rohu pokoje, ale to je všechno. Nemluví. Nesměje se. Nedokáže mě obejmout. Nemůžu si s ním hrát, nemůžu ho vzít ven. A nejhorší na tom všem je, že není v mých silách, aby se mu udělalo líp. Takže mi zbývá jediné: natřepat mu polštáře, uhladit peřinu, po lžičkách jej krmit polévkou, lámat mu chleba, čistit zuby, umývat vlasy, stříhat nehty a pokládat si pořád dokola tytéž otázky, které mě pronásledují už několik let: Jaký byl předtím, než onemocněl? Jaké je jeho pravé jméno? Kdy mu vlasy na hlavě zešedivěly a získaly popelavý nádech? Jaká měl rád jídla, jaké barvy, roční období a písničky? A pak jsou tu palčivější, zásadnější otázky: Odkud pochází? Jaká byla moje máma? Jak se jmenovala? Měla stejné oči jako já? Je někde tam venku a čeká na nás na druhé straně? Proč tady teď s námi není? Nebo ve zkratce: co se přihodilo té noci, kdy jsme se ocitli v Bluehavenu?

Vím, že táta zná odpovědi na všechny mé otázky – musí je znát –, jenomže jsou uvězněné tam uvnitř. Jako polapení brouci zavření ve sklenici. Nezbývá mi než zapojit fantazii. Jsou dny, kdy se z toho můžu zbláznit, ale mám ho ráda, tak to prostě je. Proto bych za nic na světě neměnila. Jasně, přála bych si, aby se jednoho dne probral a odvedl mě z tohohle místa, ale přání jsou nebezpečná věc. Rozptylují vás. *Tohle* je náš život. Vždycky byl – a nejspíš i vždycky

bude. Aspoň donedávna jsem o tom byla skálopevně přesvědčená.

Zato teď už si tím tak docela jistá nejsem.

Za svítání mě probudilo ostré *ťuk, ťuk, ťuk*. Otřela jsem si slinu z brady, promnula oči, zbavila se ospalků a ještě jsem stačila zahlédnout, jak někdo prostrčil škvírou ve sklepním okýnku kus papíru. A nebyl to jen tak ledajaký papír. Byla to fotografie. Tátova fotografie. Seděl v křesle ve veliké studovně laděné dohněda a spal. Je už sice nemocný, napadá mě, ale o něco mladší. Tvář ještě neměl tolik vrásčitou jako dnes.

Připadalo mi, jako bych spolkla kovadlinu. Ještě nikdy jsem neviděla žádnou tátovu fotku. Dovlekla jsem pod okno bednu a postavila se na špičky. Zoufale jsem toužila zahlédnout toho, kdo ji tu nechal, ale byl dávno pryč. Přidržela jsem si snímek u té trochy světla, která sem pronikala oknem, a v tom okamžiku jsem si všimla vzkazu na druhé straně.

U mě doma. Zátoka Bílá skála. V deset dopoledne. Jestli stojíš o odpovědi, přijď sama. E. Atlas

Eric Atlas. Nedávalo to smysl. A pořád nedává. Proč by se nový starosta Bluehavenu kradl městem za svítání a prostrkával vzkazy škvírou v okně? Byl tady v domě před pár týdny. Neviděla jsem ho, to je jasné, ale slyšela jsem jej přes dveře do sklepa. Těžké boty. Chraplavý hlas. Říkal, že přišel pozdravit Tupanovy, a proseděl v kuchyni dobrou hodinu, zatímco chrlili jednu stížnost za druhou. Tak k čemu tyhle tajnosti? A proč zrovna dnes? Pochodovala jsem po místnosti sem a tam a škrábala se na hlavě. Spekulovala jsem, přemýšlela a osnovala plány až do té doby,

kdy se sem o půl hodiny později vkradla Violet, aby mě pozdravila, než se rodiče nahoře probudí.

„Musíš tam jít," prohlásila. „Mohl by to být trik, ale stejně musíš jít."

A měla pravdu. Nejspíš to bude nějaký trik, lest. Fígl, jak mě vylákat ven. Nějaká rošťárna. Nejspíš součást slavnosti, kdo ví. Ale stejně tam musím. Musím to risknout. Protože já *potřebuju* znát odpovědi.

Takový pocit nepřichází každý den. Pocit, že by se mohlo všechno změnit.

Vytáhnu zmačkanou fotografii zpod tátova polštáře. To je nejlepší skrýš. Na snímku má táta přes nohy přehozenou deku. Sedí hned vedle stolu. Je tam i krb. A za sebou má velikou prosklenou skříň plnou knížek, zbraní a váz. Je jasné jako facka, že ten snímek není focený u Tupanových. Tak kde ho pořídili? A kdy?

Tátovi se zrychlí dech. Vezmu ho za ruku a pohladím ji.

„Nemusíš se bát, starý brachu. Budu zpátky dřív, než řekneš švec."

Musím si pospíšit. Staré hodiny na zdi ukazují, že bude půl desáté. To znamená, že by se měl každou chvíli ozvat Violetin signál. *Stačí odvést pozornost*, říkala jsem jí. *Neproveď žádnou hloupost. A hlavně nic nepodpaluj*. Slíbila mi to, odpřisáhla, ale dobře jsem viděla, jak se jí šibalsky lesknou oči.

Vlasy – dlouhé, tmavé a tak zacuchané, že kdybych na ně vzala hřeben, zlomím ho, na to můžete vzít jed – si stáhnu dozadu, snímek strčím do kapsy a políbím tátu na čelo.

„Později ti připravím něco k jídlu, jo?"

Otočím se a vyrazím pryč. Ani jednou se neohlédnu. Už tak je těžké nechávat ho o samotě, i když jen na chvíli.

Bývaly doby, kdy jsem se dokázala protáhnout malým sklepním okénkem, ale ty jsou dávno pryč. Popadnu kabát

a plížím se po schodech nahoru. Tupanovi zamknou dveře, až když budou odcházet z domu, takže dostat se ven nebude problém. Přesto zůstanu stát bez hnutí a zadržím dech.

A pak se to stane.

Ozve se ostré zapraskání. Tipovala bych, že někde vzadu. Paní Tupanová zaječí: „To snad ne! Už zase! Vědro, Bertrame, kde je vědro? Violet! Okamžitě pojď sem!“

Usměju se.

Ta malá je nepoučitelná. Je jí teprve osm, a už je z ní slušná pyromanka.

Zaskřípou zadní dveře, což znamená, že je čas vyrazit. Vyklouznu na chodbu, opatrně za sebou zavřu sklep a co nejrychleji a nejtišeji se prosmýknu chodbou k hlavnímu vchodu. Jako vždycky dělám, co můžu, abych ignorovala Tři zákony pověšené nad dveřmi, zarámované, vyšité na plátně a pokryté tenkou vrstvou prachu. Běžný standard v každé bluehavenské domácnosti.

Do Paláce vstupujeme z vlastní vůle.
Do Paláce vstupujeme neozbrojení.
Do Paláce vstupujeme sami.

NÁMĚSTÍ ZNOVUZROZENÍ

Bluehaven je díra. Polorozpadlé domky nahňácané na jednom místě, spousta jednosměrných uliček – jedna vedle druhé – a to všechno na skalnatém ostrovním pobřeží. Dřevěné podpěry taktak udrží hrbolaté zdi a prohnuté okapy. Úzké uličky jsou plné výmolů a děr. Dost pochybuju, že by se ve městě našel jediný neproděravělý povrch. Je to jeden z mnoha důvodů, proč se – když už jednou za čas vyjdu ven z domu – cítím asi stejně vítaná jako prd ve vířivce. Přestože slunce pálí, je vedro k zalknutí a já jsem se už tři dny nenadechla čerstvého vzduchu, přetáhnu si přes hlavu kapuci pláště, jakmile vykročím z domu. Nechci nic riskovat. Musím držet hlavu skloněnou, pohybovat se rychle a dávat si pozor na obvyklé nepřátele.

Na starou paní Jonesovou, která běduje pokaždé, když procházím kolem. Na pana Annana, který neprodyšně uzavře všechna okna a vzlyká ve tmě. Na tu starou bábu v karmínovém plášti, zpropadenou Winifred Robinovou, která mě téměř pokaždé potají sleduje ze stínu, jde tam, kam

jdu já, a zastaví se, když já stojím. Párkrát jsem se prudce otočila, chtěla jsem jí říct, aby si hleděla svého a nechala mě na pokoji, ale pokaždé někam záhadně zmizela. Jasně, zní to děsivě, ale já jsem zvyklá. Na všechno. Když mě vidí menší děti, obvykle se rozutíkají opačným směrem. Jako bych přenášela nějakou nakažlivou nemoc. Většina přede mnou zavírá dveře a zamyká je na sedm západů. A starší lidé začnou odříkávat modlitby.

Ale dnes ráno to tady vypadá jako ve městě duchů. Nikdo na dohled.

„Hej, počkej!" Zpoza rohu se vynoří Violet, na nohou má ty svoje červené botičky a je rozzářená jako sluníčko. „Než mi začneš něco vyčítat, vůbec nic jsem nepodpálila. Jenom jsem ohněm pošimrala trochu smetí." Připojí se ke mně. „A něco *uvnitř* toho smetí najednou vybouchlo. Ale za to já nemůžu."

„Je ti jasné, že stačilo, abys mámu zavolala nahoru do pokoje nebo tak něco, že jo?"

Violet se poškrábe na nose. „Ale co by to bylo za zábavu? A krom toho bych ti nemohla pomoct, kdybych byla zavřená doma. Nebo jo?" dodá a tleskne rukama. „Tak jaký je plán?"

„Já mířím k Bílé skále. A ty zase zpátky domů."

„To teda ne. Kdyby tě chytili, jak porušuješ zákaz vycházení, zůstala bys dole ve sklepě zamčená celý měsíc. Možná i dýl. Mohli by tě vyhodit. Nebo bodnout. Jéje. Jéje! Mohli by tě nejdřív bodnout *a potom* vyhodit!"

„No páni. Zkus při té představě neznít tak nadšeně, Violet."

„Já přece *nechci*, aby se něco takového stalo. To je snad jasné. Ale podívejme se pravdě do očí. Celé dny jsi zavřená ve sklepě s Johnem, takže jsem tvoje jediná kamarádka.

Nemáš dovoleno chodit do školy, což znamená, že nebudeš zrovna nejchytřejší dítě v okolí. A vyšla sis na procházku v den, kdy se lidi scházejí na náměstí Znovuzrození, aby pálili vaše podobizny. A to doslova."

Fakt, že lidi v Bluehavenu pořádají takové pálení figurín, mi nepřijde normální, vám jo? Zatracené místo, zakleju v duchu. „Chceš tím říct, že budu potřebovat pomoc?"

„Chci tím říct, že budeš potřebovat *mě*."

„No tak fajn," povzdechnu si. „Můžeš se mnou jít až na kraj zátoky, ale potom se musíš vrátit. V tom vzkazu bylo jasně napsáno: ‚Přijď sama.' Kdybychom Atlase vystrašily, všechna snaha by mohla přijít vniveč. A jestli se něco stane dřív, než se tam dostaneme, poběžíš rovnou domů. Nezastavíš se. Nebudeš se otáčet. Je to jasné?"

Zdá se, že ji to netrápí, ale už proto, že se mnou žije pod jednou střechou, je Violet často terčem posměchu. Ani nechci pomyslet na to, co by se mohlo stát, kdyby někdo zjistil, že jsme kamarádky.

„Jasné," odvětí.

Zastavím se na rohu Slunečné a Hlavní ulice. Violet vystrčí hlavu a zkontroluje, jestli je všude čisto. Zkouší zapískat, ale pískání jí zatím moc nejde, takže se rozkašle a kucká celou dobu, dokud k ní nedojdu. Zrovna kolem probíhá skupinka dětí. O několik domů dál nějaká žena zametá na zápraží. Plížím se ulicí jako nějaký zatrolený bandita a co nejrychleji zatáhnu Violet do boční uličky.

Bluehaven je jako obří bludiště, ale já znám každou uličku i zkratku. Pravda, ven se poslední dobou dostanu jenom při příležitostných pochůzkách pro Tupanovy, ale celou dobu jsem se potajmu vykrádala z jejich domu, většinou v noci. Za měsíčního světla jsem se procházela ulicemi města, prošmejdila jsem popelnice sousedů, jestli v nich

nenajdu nějaké oblečení či tretky, které už nepotřebovali. Mohla v nich ležet třeba i pohozená půlnoční svačina pro mě a pro tátu. Někdy se mi podařilo vloupat do hájku s mangy a kokosy. V takovém případě jsem nám přinesla úplnou hostinu. Netrvalo dlouho a každou uličkou ve městě jsem prošla snad tisíckrát.

„Víš, přemýšlela jsem," ozve se Violet. Skloní se a proleze pod oknem, aby se ujistila, že ji nikdo neuvidí. Zbytečná námaha vzhledem k tomu, že okno je zatlučené prkny, ale aspoň si to užívá. „Kdyby to byla léčka," narovná se a opráší si kolena, „myslím, že bys jim měla dát co proto. Užij si to. Nalož jim, co si zaslouží. Zahraj tu zlou. Pobíhej kolem a ječ a hulákej na ně, že jestli ti nedají bednu pazourků, necháš celý ostrov zatopit vodou. Nebo tak něco."

„Proč bych měla chtít bednu pazourků?"

„A proč bys *neměla*?"

Rušná křižovatka. Zahneme doprava na Kepos Road. Nezbývá nám než splynout s davem a doufat, že si nás procházející nevšimnou. Stáhnu si kapuci ještě víc do obličeje. Dívám se dolů a nechávám Violet, aby nás vedla. Pořád čekám, kdy mě popadne něčí ruka, strhne mi kapuci a dav se na mě vrhne jako jeden muž.

Violet prudce zastaví. Narazím do ní a zezadu někdo narazí do mě. Připravím se na útěk, odhodlaná jim zmizet, ale ten kluk zamumlá: „Omlouvám se," a pokračuje dál. Málem se rozesměju.

Kdyby tak věděl.

„Co se děje?" zašeptám.

„Dva povozy před námi," šeptne mi Violet. „Zasekly se. Blokují cestu. Idioti pitomí. Mohly bychom pod nimi zkusit podlézt, ale –"

„To ne," řeknu. „Pojď. Je to riskantní, ale musíme to vzít přes náměstí Znovuzrození."

Proklouzneme do postranní uličky a rozběhneme se. Cítím každou uběhlou vteřinu. Dochází nám čas. Uhýbáme před popelnicemi, skáčeme přes výmoly a díry, skláníme se pod šňůrami s prádlem a přelézáme hory beden a sudů. Čím jsme blíž, tím hlasitěji před námi náměstí hučí a ševelí.

Zkontroluju kapsu. Záhadná fotografie tam pořád je, skrytá v bezpečí. Pevně ji stisknu. Nejraději bych se otočila, rozběhla se zpátky do sklepa a ujistila se, že je táta v pořádku, ale překonám to. Někdy bych přísahala, že nás pojí neviditelné vlákno, které se napíná víc a víc, a když se od táty dostanu příliš daleko nebo jsem pryč moc dlouho, omotá se mi kolem srdce a vnitřností a stáhne je.

A dnes za ně tahá silněji než kdykoli předtím.

Violet si všimne, jak se tvářím. Dobře ví, co to znamená.

„Bude v pořádku, Jane," ujistí mě. Supí a funí po mém boku. „Čímž chci říct, že je ve větším bezpečí, než budeš za chvíli ty. Mnohem větším. Ale nemusíš se bát. Náměstí bude praskat ve švech. Každý si bude hledět svého. Navíc všechny ty horečné přípravy na slavnost. Nikdo si tě ani nevšimne. Uvidíš."

A má pravdu. Náměstí Znovuzrození je nacpané k prasknutí. Všichni mají plné ruce práce s výstavbou stánků a pódií. Všude stojí těžké vozy plné ovoce. Rožně s nabodnutými vepři. Na lampách vlají vlajky. Mezi sloupy budov jsou zavěšené dlouhé, rozvinuté praporce. Škola Hikoryho Dawese. Muzeum starožitností z Jiných světů. Grandiózní městská radnice. Vlajky a praporce jsou bílé. Symboly míru. Vypulírované břidlicové tabulky září čistotou. Svátek truchlení připomíná výročí Noci pohrom. Jediný den v roce, kdy se všichni lidé setkají, oslavují a vzpomínají

na stará dobrodružství. Uctívají bohy – Po, Arise a Nabu-kaie –, kteří jsou známí jako tři „Stvořitelé“. Skandují, modlí se, hodují, tancují a – no jo – pálí podobizny mě a táty. A támhle jsou. Táhnou ta proutěná monstra na vozech.

Festival možná kdysi začínal jako truchlivá, zasmušilá akce, ale dnes se z něho stal spíš bujarý večírek. A jisté je, že mě nepozvali.

Neměla bych tady být. *Opravdu* ne.

„Tuhle slavnost *miluju*,“ zasténá Violet, kolem které právě projel trakař plný rachejtlí.

„Hlavně klid, pyromanko.“ Zatáhnu ji do davu co nejdál od třaskavého materiálu. „Dost se mi zamlouvá představa, že by tihle chudáci jednou prchali před něčím jiným než přede mnou, ale ty už jsi zapomněla, jak to dopadlo loni?“

„Hele, jestli nechtěli, aby se kolem Dračích kol ochomýtaly děti, měli tam pověsit nějakou varovnou ceduli nebo něco. A navíc jsem zapálila jenom polovinu.“

„Jenomže ve skladu. Ten výbuch jsem slyšela i dole ve sklepě.“

Violet si povzdechne. „No jo. Měla jsi to vidět.“ A pak se na mě podívá těma svýma *psíma* očima. „*Moc* bych si přála, abys mohla jít večer taky, Jane. Ještě nikdy jsi na slavnosti nebyla. Proč to nezkusíš a nejdeš se někdy podívat?“

„Vážně ti na to musím odpovídat?“

„Mohly bychom tě zamaskovat. Vyrobily bychom kostým. Šla bys třeba za strom nebo tak. Pár větví, nějaké listí –“

„Nepůjdu na slavnost, Violet. Nikdy. Mohla bys toho konečně nechat?“

„Tak fajn. Nechávám toho. Je to úplně nechané. A myslíš si, že k tomu letos dojde?“

„Jestli počítám s tím, že něco podpálíš? To asi jo.“

„Ne, ty trdlo. Jestli si myslíš to, co ostatní. Řekla bys, že se konečně probudí k životu?“

Rozhlédnu se po lidech kolem sebe. Mezi vším tím tlačením, stavěním, zametáním a čištěním všichni čas od času vzhlédnou a zadívají se směrem k Posvátnému schodišti na vzdálené straně náměstí. Kolosální schodiště, dokonale rovné jako přímka a na okrajích rozdrolené, stoupá až nahoru na vysoký kopec přímo uprostřed ostrova. Vede mezi terasovitými zahradami. V pravidelných rozestupech se nad ním vyjímá klenuté sloupoví. Sloupy vedou až nahoru do nebes, vyrůstají ze surové, kamenité půdy. Schodiště je příkré a tady zdola vypadá skoro jako žebřík. A na konci ho zničehonic pohltí obrovská brána z kamene. Vchod k tolik oplakávanému bluehavenskému pokladu. Tam nahoře se honosně tyčí nejcennější památka celého ostrova.

Palác.

S vysokým sloupovím a prachbídným kamenným zdivem ze všeho nejvíc připomíná trosky antické památky. Nad ostrovem ční olbřímí chrlič zrozený přímo z nitra skal, který je starý jako samo moře a nebesa. Zdi bez oken zdobí rozpadající se sochy, po stranách se vine skomírající vinná réva. Po tisíce let lidé z Bluehavenu Palác uctívali, modlili se k němu a procházeli jím do Jiných světů, ale poslední dekádu zůstal stát tak, jak je – nečinný, mrtvý a uzavřený všem. Lépe řečeno posledních čtrnáct let.

Přesně od chvíle, kdy jsme sem s tátou přišli.

Říkají, že vypukla bouře. Že sem táta propadl branou a zhroutil se nahoře na schodišti. Muž bez minulosti. Beze jména. Proto mu začali říkat John Doe. John Doe a jeho dcera Jane. Prý mě svíral v náručí. Plakala jsem.

Říkají, že první otřes půdy přišel jako blesk z čistého nebe.

„Jane? Hej." Violet mě zatahá za plášť. „Ptala jsem se, jestli si myslíš, že se konečně znovu otevře?"

„To nevím. A nezajímá mě to."

„No tak dobře, fajn, se hned neurážej. A já si mimochodem nemyslím, že je to tvoje vina."

„Však já vím."

„Jako že zrovna ty bys měla rozpoutat Noc pohrom?" Violet překvapeně hvízdne a vysoko do vzduchu vykopne oblázek, což je celkem vybraná dovednost. Naučila jsem ji to loni. „Bojíš se tmy, ve spaní slintáš, a navíc ani neumíš *plavat*. Tak jak bys mohla dokázat zaklít celý ostrov? A jo, jasně, máš trochu divné oči, ale nejsi mono… nene, mostro…"

„Monstrum."

„Jo, tohle. Důležité je, že nikdo neví, odkud jste ty a John přišli ani co přesně se té noci v Paláci stalo. Slečna Bolinová tvrdí, že jste prokleli svět, ze kterého jste sem přišli. Prý jste ho zničili. Kompletně celý. Včera celé třídě tvrdila, že se tě John určitě snažil pohodit v jiném světě, protože se hrozně styděl a tak vůbec, a tak jsi zaklela i jeho. Jako bys byla nějaké supermimino. Proto je prý tak moc nemocný." Violet zakroutí hlavou. „Kecy."

„Vlastně je to dost oblíbená teorie, ale i tak – díky za důvěru."

Violet vzhlédne a zahledí se směrem k Paláci. „Aspoň můžeš tvrdit, že jsi tam byla. Přímo uvnitř. Když to vezmeš kolem a kolem, máš docela štěstí."

„Hej, ty tam! *Hej*!"

Do háje. Starý Vyschlouš Barnaby si mě všiml v davu.

„Pozóóór! Ďábel mezi námi! Zmiz, nestvůro!"

„Skrč se." Zatáhnu Violet za bednu plnou banánů.

Barnabyho posedlost Palácem nezná hranic. Rozhodl se jeho znovuoživení pozorovat z první ruky, takže ten

maniak s obřím panděrem spí, jí, a někdy se dokonce i myje v kašně přímo uprostřed náměstí, aby mohl každé ráno vyběhnout po Posvátném schodišti jako první a večer ho scházet jako poslední. Dnes má na sobě svůj nejlepší safari oblek. Naštěstí jsou na jeho pomatené výkřiky všichni dávno zvyklí, takže si jej nikdo nevšímá.

„Odejdi, jinak tě zničím," hřímá dál Barnaby a škrábe se na vrchol kašny, „jako zlé vojáky kmene Yan! Všechny jsem je zabil, všechny do jednoho. Bum, prásk, sek, hurá! No vážně!"

„Určitě," zadrmolím, „jsem ta nejšťastnější holka široko daleko."

Violet mě popadne za paži. „Jane," špitne a ukáže na kapesní hodinky, které visí z ruky neznámého člověka kousek opodál. Nakloním se, jenom malinko, ale dost na to, abych z nich dokázala zjistit čas.

Sevře se mi žaludek.

Minuta po desáté.

„Do háje…"

Necháme Barnabyho Barnabym a znovu se vmísíme do davu. Míříme k cestě vedoucí do zátoky jménem Bílá skála. Violet se mě snaží přesvědčit, aby mohla jít se mnou.

„Ani omylem," odmítnu. „Obejdi to a počkej na mě na druhé straně zátoky. Kdybych nedorazila, co já vím, do patnácti minut, běž domů, zkontroluj za mě tátu a ani se odtamtud nehni. Nechoď za mnou, nehledej mě. Je to jasné?"

„Ale nemůžu se přece držet zpátky a nic –"

„Nemám čas se s tebou dohadovat, Violet. Tak běž už. Nic se mi nestane."

„Tak jo," vzdychne, „tak jo, tak jo, tak jo." Přešlapuje na místě, jako by se jí chtělo na záchod, a měří si mě

nesmírně vážným pohledem. „Hodně štěstí, Jane. Uvidíme se na druhé straně."

A po těch slovech zmizí v davu.

ÚLOVEK DNE

Do ulic Bluehavenu se výjimečně vydat smím, ale vstup do jakékoli veřejné budovy mám přísně zakázaný. Ne že by mi to dvakrát vadilo. Muzeum? Radnice? Nuda, šeď a fialový hnus k tomu. Zato škola, to je něco úplně jiného. U té nad mým poslušným já už před několika lety zvítězila zvědavost. Snažit se vyhýbat tomuhle pestrobarevnému místu, kde se děti každý den scházejí, aby se společně učily, četly si, smály se a hrály si, by bylo asi stejné jako nevšímat si puzení močit. Protože čím víc moč zadržujete, tím silněji se vám chce, a nakonec prostě musíte.

Několikrát týdně jsem se vplížila dovnitř. Malou násobilku jsem se naučila přikrčená pod otevřeným oknem, jména mraků jsem si vyslechla ukrytá v boční uličce pod laboratoří, a když mi bylo devět, vkradla jsem se do skutečné třídy a skoro celý den jsem strávila schovaná ve skříňce. Třídu jsem si prohlížela malou dírou ve dřevě. Tehdy jsem se dozvěděla, jak předkové současných obyvatel Bluehavenu připluli na ostrov přes moře, když předtím opustili Zmírající krajinu.

Naučila jsem se, jaký je rozdíl mezi labyrintem a bludištěm. Skříňka, kterou jsem si vybrala jako skrýš, bohužel sloužila jako úschovna výtvarných potřeb. A když přišel čas a děti měly nakreslit svůj oblíbený Jiný svět, učitel mě tam našel a vyhodil mě oknem ven. Bezpečnostní opatření se zpřísnila, školu vydezinfikovali a vykouřili kadidlem.

A od té doby si musím půjčovat učebnice od Violet.

Takže nemyslete si, žádný génius nejsem. Matematika, přírodní vědy, dějepis? Tak na to hezky rychle zapomeňte. Zato mám spoustu jiných dovedností. Dokonale jsem ovládla schopnost přežití ve městě, kde o mě nikdo nestojí od chvíle, co jsem sem přišla. Vím, kdy utíkat, kdy se schovat, kdy zalhat. Vím, že když vstoupím do zátoky Bílá skála, musím se držet ve stínu, protože rybáři se, stejně jako starosta Atlas ze strachu z mé maličkosti dávno oklepali. Za ta léta už po mně házeli rybí vnitřnosti, vyhrožovali mi rybářskými háky a naháněli mě po cestě s nožem v ruce. Vím skoro jistě, že je to všechno jenom na oko. Pochybuju, že by mi něco udělali, kdyby mě náhodou doběhli. Jednomu se to málem podařilo, ale okamžitě se stáhl zpátky a byl z toho ještě vyjukanější než já. Tvářil se, jako by zpoza mě mělo co nevidět vyskočit jakési obrovské *cosi* a ukousnout mu hlavu. Ale stejně – je to teorie, kterou bych nerada pokoušela.

Plížím se za pastmi na humry a tácy plnými sušených čepelatek a rozhlížím se kolem. Dneska mi štěstí přeje. Zrovna dorazil čerstvý úlovek na večerní slavnost. Rybáři mají plné ruce práce s vykládáním z lodí, taháním džberů na molo, kuchárním ryb na obrovských kameninových stolech a házením zbytků armádě koček, které se jim lísají k nohám. Ta, jež dala zdejší zátoce jméno, se tyčí vysoko do vzduchu – roste z vody vzadu za čluny. Světlá, bílá skála

povstávající přímo z vln. Atlas bydlí na vzdálenějším konci zátoky, ale všude kolem je tolik harampádí, že se musím cestou různě proplétat, plazit a šplhat. Podlezu nějaké plátěné sukno, obejdu bedny i hromadu síťovin.

Netrvá dlouho a buším na dveře Atlasova domu. Pozdě, ale zase ne o tolik.

Sundám si kápi. Starosta má obrovský dům. Čtyři patra, klenuté balkony, z oken visí jasmín. Předchozí starosta Obi natáhl brka asi před měsícem nebo dvěma. Nebyl to špatný chlap, říkám si. Situaci kolem mě s tátou vyřešil jednoduše a po svém – předstíral, že neexistujeme, takže nás v podstatě nechával na pokoji. Nikdy nám neškodil. Jeho popel ještě ani nevychladl, když došlo k nové volbě. Drtivou většinou hlasů zvítězil Atlas. Nelenil a okamžitě se nastěhoval do nového domu.

Znovu zabuším. Žádná odpověď.

„Co tady krucinál děláš, Doeová?“

Tolik radosti. Není to Atlas, ale jeho nezvedený synek. Stojí přímo přede mnou. Je o něco mladší než já, ale skoro stejně vysoký. A udělaný jako almara.

„Ericu juniore,“ odpovím, „no, já, já jenom… přišla jsem za tvým tátou.“

Neleká se, nevolá o pomoc. Prohlíží si mě od hlavy až k patě, jako by se snažil rozhodnout, jestli před ním skutečně stojím – živá, z masa a kostí –, nebo jsem jenom děsivý výplod jeho fantazie.

„Proč by tě můj otec měl chtít vidět?“

„Ále, znáš to.“ Strčím ruku do kapsy a pevně stisknu ukrytou fotografii. „Zavzpomínáme na staré dobré časy, zahrajeme si vrhcáby. Jo, a taky chceme probrat, jak bude vypadat socha mě a táty. Má stát přímo na náměstí Znovuzrození.“

Eric junior se zamračí. Odkašlu si, vysvětlím, že to byl vtip, a on se na mě jako zázrakem usměje. Je to takový ten naučený, vítězný úsměv. Úsměv, po kterém bych měla padnout do mdlob, začít slintat blahem a navrch by se mi měla podlomit kolena. A kdo ví? Kdybych se o kluky zajímala, možná by se to všechno stalo, ale tuším, že spíš ne. Jako že se o kluky moc nezajímám.

„Celkem vtipné, Doeová," poznamená Eric junior. „Bohužel, táta tu není." Pak na mě zamrká. „Ale počkej, zeptám se jeho kumpánů. Někdo bude určitě vědět, kde se nachází."

„Ne, to ne…"

„Haló, všichni," zakřičí Eric junior. „Tady Jane Doeová hledá mého tátu. Nevíte někdo, kam šel? Nechcete jí s tím pomoct?"

Všichni rybáři zkamení. Dokonce i kočky se přestanou zajímat o rybí hlavy a jenom tupě zírají.

„Aha, asi ne. Myslel jsem si to," dodá rychle Eric junior. „Jsem já to ale hlupák. Zrovna jsem si vzpomněl, že táta je na radnici. Pracuje na svém projevu. Letos to bude veliké." Ten malý zmetek mě poplácá po rameni. Pak poodstoupí. Zjevně se královsky baví. „Škoda že tebe nepozvali."

Racek se zachechtá. Kočka zamňouká. A někde v dálce zacinká bójka.

„N-no," pronesu směrem k rybářům, „už tak mám zpoždění, takže vás tady nechám a půjdu si po –"

„CHYŤTE JI!"

Vrhnou se vpřed. Běžím jako o život, to je snad jasné. Překážková dráha hadr. Přeskočím barel, podklouznu pod stolem, na kterém rybáři kuchají ryby, a hned zase vyskočím na nohy. Na okamžik si říkám, že to zvládnu – v davu je mezera, ulička tak akorát na proběhnutí. Jenomže pak po

mně nějaký pitomec hodí kotvu – opravdovou, skutečnou *kotvu* – a já musím narychlo změnit směr. Netrvá dlouho a obklíčí mě. Všechno mám rozmazané. Všichni kolem ječí a křičí, postupují ke mně blíž. Vydám se jediným směrem, který mi zbývá. Dřív než si to stačím uvědomit, klopýtám po starém rozviklaném molu končícím nad širým mořem. Rybáři se kolem mě nestahovali jen tak. Chtěli mě zahnat právě sem.

Jsem v pasti. Nad vodou. Ono to s tou mojí schopností přežít asi nebude tak žhavé.

Z davu rybářů se ozývá radostný jásot. Dokonce i Eric junior se k nim připojí, juchá a výská.

Dělá se mi zle. Hluboko pod nohama slyším šplouchat vlny. Vidím, jak se můj stín topí ve vodě mezi několika prohnilými prkny. Poblíž sice kotví pár loděk, ale pro někoho, kdo neumí plavat, je to stejné, jako by se houpaly v dáli na horizontu. Pomalu se otočím. Rybáři už vstoupili na molo a pozvolna postupují směrem ke mně. Vede je Eric junior a obr s dřevěnou nohou a několika vylomenými zuby. Říkají mu Kolík. No jo, přezdívky nejsou silná stránka místních obyvatel.

„Varovali jsme tě, aby ses tady už neukazovala, Doeová," procedí skrz zuby Kolík.

Molo pod náporem nečekané váhy zaskučí a trochu se prohne.

„Všichni musíme slézt dolů. *Okamžitě*," varuju je. „Prosím vás, já – já půjdu domů. Hned teď."

„Jenže ty nemáš domov," namítne Eric junior. „Jsi parazit, Doeová. Pijavice, která vysává celý ostrov. Ty a ten tvůj dementní fotr."

Ani si nestačím pomyslet, že *nikdo nebude říkat o mém tátovi, že je dementní, ty přerostlé hovado*, když vtom se Eric